

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. шва. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. передпол.
Реклама не зберігається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4/50 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Англії 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750
ал., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. к. Руму-
нії 150 лей, Болгарії 750
ал. Австрії 750 ал. Зміст
адреси і год.

У справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Новий міжнародний орган примирення.

Кожний, хто перечитував менше або більше статей про висліди порозуміння дозвошеного в Львові, мусів звернути увагу на велику роллю одного органу, який зродився з нарад міжнародних дипломатів і якого назва у найближшій майбутності повториться шораз частіше при міжнародних непорозуміннях. Це Постійна Комісія Примирення (Commission Permanente de Conciliation). Вона стане першим, першим по черзі мировим трибуналом, що рішатиме спори між державами, які підписали між собою пакти. Всі чотири арбітражні договори встановили цю комісію як свого суддю і мають до неї звертатись.

Назва комісії подана в одній може лати підставу до помилкового розуміння її характеру. Комісії буде покищо чотири: для спорів німецько-французьких, німецько-бельгійських, німецько-польських і німецько-чеських. Склад їх буде ріжний, а тільки методи праці спільні. Коли арбітражні умови будуть підписані, дві держави виберуть по представникові зпоміж своїх громадян; трох інших виберуть зпоміж громадян третіх держав за спільною згодою. Зпоміж тих трьох членів вибирають собі голову, також по порозумінню. Таку комісію складають на протязі трьох місяців від менту підписання арбітражного договору. Якщо держави не дійшли би до порозуміння у виборі, тоді призначати членів має право президент швейцарської держави.

Який є обсяг діяльності Постійної Комісії Примирення? Вона має помагати поладжувати мирним шляхом непорозуміння між державами, що підписали арбітраж, якщо дипломатичні засоби вже вичерпані і тоді, коли спір торкається тісного розуміння „права“ одної держави. Цей другий конфлікт означений у тексті дослівно так: „спір, щодо якого дві сторони піддавали би собі взаємно в сумнів чеське право“. Ці спірні сумніви торкаються інтерпретації договорів, конфліктів передбачених міжнародним правом, встановлення фактів, які трапились а щодо яких єстне розбіжність думок і означення відшкодувань за заподіяні втрати другій державі.

Таким робом чисто політичні спори, такі як виправлення кордонів або претенсії до територій, не належать до компетенції такої комісії. Також справи застережені спеціальними умовами і які є наслідком фактів, що попереджують арбітражний договір, сюди не належать. Сам спосіб погодження двох недоволених держав (чи одної) подобає на довгий судовий процес, який переходить ріжні інстанції. Недоволена держава звертається до голови Постійної Комісії Примирення, щоб почати розслідування. Комісія збирає потрібний матеріал і пропонує форму, в якій обі держави погодити. Рішення такої згоди назначений на 6 місяців, хіба, щоб обі держави згідно пристали на інший. Методи розслідування означені гаскою конвен-

цією в 1917 р. Спірні держави мають у цій комісії своїх представників, вибраних на протяз трьох літ, але можуть їх заступити для кожної справи зокрема іншими знавцями і додати їм спеціалістів. На випадок (а цей звик бути правилом у міжнародних непорозуміннях!), якщо держави не згодились на осуд комісії, тоді справа йде перед трибунал у Газі або якийсь інший арбітражний трибунал. Понсудові гаскою трибуналу обі спірні держави зобов'язані підчинитись. Якщо держава не хотіла би прийняти присуду, Гаский трибунал мусить хіба шукати підтримки свого авторитету по власному розумінню.

Складнішою є розв'язка питань т. зв. політичних, які держава може інколи підтягнути під категорію спорів вищезгаданих. І в цих справах Комісія Примирення виступає як мировий суддя. Означе — як це не дивно — вони не йдуть уже до другої інстанції, себто до нового мирового трибуналу, а просто до Ради Ліги Націй. Рада Ліги призначає одного з членів 15-ої статті пакту Ліги. Справа наводить шалений розв'язку, коли всі члени Ради Ліги є одногільдні. Тоді Ліга має змогу проявити силу свого авторитету і дозволити державі, якій призначена правду, обв'язати війну своєму неслухняному противникові. Та що діється, коли одного голосу бракує до одногільдності рішення? Тоді Ліга мусить уживати всіх засобів свого морального впливу, який нагло часто, поза кулісами дипломатії, є дуже тісно зв'язаний з матеріальною силою. Великі держави для ратування свого престижу мусять або стриматись від різкого недовгогільдного осуду або, висловивши його як мирне побажання, показати в кульових неслухняний дуло револьвера. Коли такі чотири дула будуть спрямовані проти одного, запанує одногільдність шонайменше така як в останній війні проти Німеччини. Зрештою як каже св. Письмо: „По ділах пізнаєте їх“.

З балканського кінтла.

Грецько-болгарський конфлікт.

Ліга Націй має прегарний матеріал для розсліду. Між Болгарією і Грецією прийшло до конфлікту, що пахне війною, а навіть позакулівовими інтригами великих держав. Притока така добна, що важко вважати її вдоволюючою причиною до війни. А проте офіційні комунікати болгарського й грецького урядів змальовують справу всіма кольорами воєнного зав'язтя.

Грецький жовнір перейшов болгарський кордон і зустрів болгарську патрулю, що казала йому вернутись. На це Грек стрілив, патруля відповіла і вбила його. Грецький командант казав своїм жовнірам перенести тіло вбитого на грецьку територію, щоб затвердити факт переходу болгарського кордону. Грецькі жовніри, щоб виконати наказ, мусіли обстрілюватись. Так повстала сутичка, що тривала весь день і ніч. Командант болгарського відділу хотів заре-

порозумітись з грецьким, щоб справу поладати мирно, але встиг добитись розмови шобно на другий день. Та коли явився на грецьку територію, на означене місце, Греки почали стріляти і він мусів вернутись. Греки продовжували обстріл болгарської території. Ціла грецька дивізія, розбивши кордонну сторожу, зайшла 8 кілометрів у глибо болгарської території до міста Петрич, піддавши його обстрілом. З огляду на тодішню переоходу в горах Беласиці, ясно, що Греки не могли би вислати негайно стільки війська, якби не поготувались до наступу панійше. Греки візкували болгарські пропозиції замирення і хотять захопити територію як застав, щоб примусити Болгарію до сповнення своїх домагань. Роззброєна Болгарія не має змоги боротись і звернулася в поклик до Ліги Націй, щоб припинити воєнний конфлікт.

Грецький офіційний комунікат підкреслює момент убивства грецьких вартових, каже, що коли грецький командант, припинивши стрілянину між своїми, підійшов з білим прапором до болгарських позицій, тоді його Болгари застрілили. Болгарські сторожі зайняли раніше деякі грецькі станції. А проте у цьому комунікаті стверджено, що грецькі команданти одержали наказ ужити всіх засобів, щоб шпанувати ненарушність грецької землі. Згадано в ній, як звичайно в таких випадках, про національну честь, а поруч цього про 6 міль. драхм як відшкодування для родин убитих.

Тимчасом грецька артилерія обстрілює далі села Маракостинново, Маринополе, долину Струми і місто Петрич, а ліхота посувається берегом ріки.

Французька преса не стоїмус своїх підозрін на адресу Англії, яка радіє з конфлікту підданого нею закулісово, щоб знищити план балканського пакту при співучасті Туреччини. Англія хотіла би зміцнити теперішній болгарський уряд і грецький, щоб придбати знову вплив на акордонну балканську політику. Одночасно англійські телеграми ставлять до конфлікту як до справи, що буде поладана як місцеве прикордонне непорозуміння. Югославський уряд на раді над ситуацією стримався від вислову свого становища.

Голос належить до Ліги Націй. Безпосередньо по лькарських пакті вона буде приневолена анянати більше рішучості та ясності як до цього часу.

Є звістки, що Болгарія згодилася вже на грецькі умовини і що грецький уряд стримав дальший похід своїх військ.

За рідну землю.

Заборона віча в Грималозі.

На день 18. жовтня 1925 р. заповіджено в Грималозі публікувати віча в справі земельної реформи. Не заважаючи на відсутність місцевого комітету та на дуже скромну програму віча, скалярський староста забороняє заступати віча, не поділяючи нікого мовчати. (Про заборону мовчати ми спостосмо телеграфіч. інформацію). Як би між мотами заборони подала була бодай куряку жару, як запанувала а поміті, то виглядало би це бодай на позір законно. Та в тім то й діал, що навіть про рідну землю в мотвах заборони не було, а було тільки віча ста-

позовське „віча розв'язати“. До того заборона віча на вічній наслідок шобно а кетіло озвучити, коли що не годі було поділяти доводилих сія. І багато люда місцо бодай надарило. Укрійське селянство Грималозини не дістало згоди висловити свій погляд на справу проєктованої польськими законодателями установи „дріфтингу“ та на згодою запроєктованій проти колонізації назустріч кончостамі йогож такі землі. До того всієї послідики й неохочі до того чинили в скалярському старості заявляти грізно грималозинським підданцям, що Główny wieś za datą powstania. My sobie to zarzucamy“. Що, бачте, ті скалярські комісії не хотіли нічим делегатам навіть дати якого висновку про те, що сталося а поданням про довід. Шкава, як ті скалярські ханжи ухвалюють собі польську конституцію та до чого вони хотять довести населення тамошнього повіту. Вони не бажать повіту воли народу, вони не бажать, щоб про ту волю доміслили собі і воли. Значить, що їм та воля і думка нашого селянства не мають, вони бояться її почути.

Заборона віча в Грималозі дає українському населенню ще один зайвий доказ на те, що в Польщі конституційні тімни на Валері не в дійсному життю. Наше селянство переконалося, що перший ліній української старості має поновити її домілі назустрічати. Бою далі переконалося, що від польської влади йому на ніщо добре надіятися не можна.

Осадили та заставали ця заборона і наших неопорних хулія. Заборону староста осаджу цілком протилежні наслідки ніж сподівалося. Завдяки забороні скоїлись віча.

Тут казав в лютих скалярських „ханджів“. На зборі та віча для Польщі і польських колоністів вони роздають дозволу на право і мові, але на українське віча відляють вони заборону без ніяких мотів. На тих укрійських „ханджів“ і Скалярів звертало увагу нашої першої старшої репрезентації та поручаємо їх ласкавий оціні.

Заборона віча в Самборі.

Самбір, 22. жовтня 1925.

Повтова філія „Сільського Господаря“ в Самборі в порозумінню з місцевими громадянами скаржила на день 22. ж. м. прилюдно віча в Самборі а таких порядком: I. Справа земельної реформи. II. Господарське положення. Віча мало відбулися в великій залі Народного Готелю в год. 1. з полудня. Складом вибрано позидомленя до старости і до 22 жовтня п. о. голова філії „С. Г.“ о. Петрич не дістат заборони віча на пачку Шобно в сам день віча а 1. год. згодуючи, а моменті, як численні громада народна зібралася коло залі, де мало відбутись віча, — явився на місце в асесті укрійських державних поліційників і вийшов з залі. Віча не відбулися, що ніх не було, бо пачка староста не позвала. Зараз удалися делегати під проводом о. декана Петрича і о. Гатоміра до старости. Делегати прийняли старосту Шерф і заявили, що віча заборонена, а то тому, бо на вічу є „справа земельної реформи“, яка є політичною і не „дежить до обсягу діла“ „Сільського Господаря“, іншими словами „Сільського віча“. Не помогли нім перого Готеля. Навіть на те, щоб першу точку порядку денного аняти а програму віча, п. староста Шерф не згодився. Заявляти треба, що староста Шерф не є кавітетним шефом старости в Самборі, і тільки заступником, а сам „староста“ по літньому на той день закорні, щоб ухвалити під української делегації. Навіть на довідочу нараду п. Шерф не хотів заїздити. Відходячі делегати сказали: „Не думайте панове угадувати якої „дофної“ наради, бо а маю дозволити бодай поліції до диспозиції, щоб розігнати всіх нашів навади“.

Супроти цього часино вібрали товпа народу мусіла відійти з ним, а відоручили УНДО і „Сільського Господаря“ п. Олександр Черкаський і др. Лисий мусіла обмежитись до сільського записника філіяльного виділу „С. Г.“, на котрий обговорено актуальні господарські справи повіту.

Ска, щоб наша Парламентарна Репрезентація зайнялася тим саосудним провідальним ханджам в Самборі і подбала, щоб на будуче того рода „заборони“ віч а останній діал не повторювалося.

Пиргова перемога.

Львів, 26 жовтня 1925.

Прем'єр Грабські переміг. Кожен уряд минався, ситуація урядовна, палучив Польщу! Влада не було беквално дії даного промови, який у дискусії над експозицією, Гребського висловив би влучення з його політики прем'єра й міністра фінансів, а проте п. Грабські буде прем'єрувати санувані даліше. Дирекції проголошення маршальком ухвалив про "отум доміра" п. Грабського прийнято до вчора сервісамой "більшості" влітку в прогностичному ніж захопленому настрою — але хтоб там рахувався з настроями союму! Влада іно "більшості" створили 29 голосів на 107 не присутніх — але п. Грабському цілком досить тих 29 випадкових голосів, щоб почувати себе у фактичному і моральному праві і на даліше цупко тримати скіптр прем'єро-фінансового єдиновладдя...

Жалка і сумна перемога. Перемога вимушена і вимушена, перемога "за всяку ціну" — навіть за ціну решот морального престижу. Коли зависило внесення на негайно покликання до життя контрольної комісії, яка мала би перевірити... солідність міністра фінансів, прем'єр-міністр справедливо обурився і заявив, що само піддання під голосування такого внеску він вважати нестерпною образою, з якої "випити конвенції". А проте голосування над тим скандальним для уряду внеском не тільки відбулося, але й вискало 163 голосів проти 183, себто ще й дев'ять голосів з "урядової більшості". Та не вважаючи на те п. Грабські таки зустрів вислід голосування як свою перемогу, а про попереднє обурення забув: воно, мовляв, було "неофіційне"!.. Багато, ціла та ухвала довіри — це насміх, це пародія. А вже були аж три різні внесення проти уряду, а ні одна польська партія не мала цинічної підвати поставити ясну і недвозначну пропозицію на довіру уряду. Ні одна польська партія не хотіла стягнути на себе одиш за вірність пп. Грабським, що довели державу до руїни. Щоби примусити стовпів реакційного уряду — польських "соціалістів" — запер-

статися вкінці негідну гоу притуплювання з полвою на ліву ногу — посол Васильчук зголосив демонстраційний внесок на довіру уряду. Це був теж єдиний внесок тодішній, — але п. Грабські і тим внеском задовольнився...

Значить, що всі закони загальної внутрішньо-політичної натури п. Грабські промичує у своїй кінцевій лінійці стійкою молочною, — так, наче їх і не було. Союм побачив перед собою знову лише експериментуючого міністра фінансів, а замість прем'єра — мав глумливого критика законодавчої палати. Союм — мовляв — тільки "перешкаджає" йому при виконуваних обов'язках: він, прем'єр, готов уступити, але не бачить наслідника... Класична заява відповідального перед союмом представника уряду, який читає союмові лекції і звертає йому увагу на неелікатність поведінки супроти нього, наділеного союмом диктаторськими уповноваженнями міністра! Та п. Грабські знав з ким має діло: почувши реприменду "робітничі послі" з Н.П.Р. і П.С. злорочено похнюпили носи і дали прем'єрові своє місце дальшого спасателя держави.

Голосування над довірою уряду Грабських 23 жовтня можна порівняти з незбутим голосуванням над земельним законопроектом з 20 липня ц. р. Тоді на 444 членів палати перефорсовано просят 200 голосами; прем'єр Грабські дістав "довіру" 187 голосами. Про перемогу земельного законопроекту посол Строньскі (реакціонер) висловився як про "п'ятно" безправства". Яким п'ятном заплямлений вступає п. Грабські в новий період свого володіння!

П. Грабські не помилився ствердивши "нестерпність" атмосфери. Тільки він мав на думці один, невидимий йому, союм, коли тимчасом ця звязка характеристика відносин торкається союму, уряду й усіх галузей польського державного і суспільного життя. А вже рішучо помилився п. Грабські привівши у вартість отриманого "довіря". Пиргова перемога, яку він здобув, не на довго дозволить

Щастя поколінь залежить і від економічних умовин, які створимо для них.

в пошуку чужого купуємо

Акції Земельного Банку Гіпотечного

С-ни акційної у Львові підвалля 7.

1-1

Йому спочивати на зів'язках і об'ємних лавах. Кожа уряду не миналася, вона трієва перманентно і трієватиме так довго, як довго трієватимеш польський союм, уряд і як довго вкорні не зміняться ціле нинішнє польське державне і суспільне життя. Прем'єр Грабські зі своїми 29 голосами більшості провадяться при першій крапкій нагоді, — це актуальне питання наближчої будуччини. Але він не опанував би кризи і тоді, коли би та "більшість" була багато більшою, бо для опанування кризи він не має не тільки таланту, але й фактичної змоги. Факт, що він даліше залишається при владі, є доказом, що "нестерпна атмосфера", про яку він сам згадував, ще дужчає, що криза ще глибша і ситуація не тільки не врагована, але ще більше безнадійна. І тому нічого тобі радіти, Польщо.

Пам'яті

Евгена Олесницького

(в 8-літню річницю його смерті)

26. X. 1917 — 26. X. 1925.

Дня 26 жовтня минула восьмий рік від смерті пок. д-ра Евгена Олесницького. Живе діяльність його в пам'яті усіх тих, що з ним співпрацювали, а головню в цих молодших, що при ньому і під його керів-

ною вчилися працювати. Але так, як найбільші події пропадуть без хроніки, так також починає зникати в нашому суспільстві пам'ять про Евгена Олесницького. Тому на зйзми буде в цю річницю смерті пригадати децю з характеристики цієї небуденної індивідуальності.

Широка скала його всестороннього знання опертого на безупинних студіях, подорожах і на практичному життєвому досвіді, скріплена глибокими почуваннями й оригінальним зміслом, а зокрема надмірна для пересічної людини працьовитість створили індивідуальність, яка вибилася понад усіх сучасних земляків і яку дається схарактеризувати словами: "Найважливіший український громадський діяч-організатор". Його промови, виголошувані на парламентських трибунах, чи популярні бесіди на народних вічах та конференціях, повні запалу і чуття, визначувалися все такою силою аргументів, що і нині читаючи вже лиш, не слухаючи, відчуваєш на собі їх вплив. Ширина знання давала можливість забирати рішучий голос в кожній майже галузі нашого суспільного життя і скермовувати напрям праці по цій лінії, яка була для народу найбільш вказаною. Тому не диво, що так легко вкорінилися в народі його ідеї економічної організації.

Свій основний погляд на напрям праці сконкретизував пок. Евген Олесницький, на господарським вічу в Дрогобичі в дні 21. X. 1912 р. в ось яких словах: "Наш народ у своїх змаганнях мусить глядіти, щоби прибрав скристалізовану індивідуальну форму національну, себто, щоби спліс себе в організаційну сіть, почавши від організацій низових до найвищих, які охопили би всі поля суспільного жит-

Найбільший вибір благодійних товариств на осінній та зимовий 1927 сезон поручає фірма 25-100

АНТІН УВЕРА
Львів, вул. Галицька 10.

Флія в Тернополі, вул. Міцкевича;
філія в Стрию, площа Півсудского.

О. Д. Р. Г. КОСТЕЛЬНИК.

10)

Зі Львова до Риму.

(Продовження)

V.

Una lira cinquante. — до Риму.

Ми викупались на Лідо щойно другого дня перед полуднем. Купіль чудова: м'який пісок у морі, ходиш по ньому наче по оксаміті, а на березі груба верста жовтого піску. Вигріваються купальники, загрібуються в пісок, смажаться на сонці — деяким Жидівкам (що з багатства не знають, де собі біди наптити) висить шкіра з плечей латками. Чуєш всі європейські мови (побіч Італійської мови найбільш німецьку). Коли ми вертали з Лідо, бачили з нашого кораблика далеко на морі за Венецією два великі морські кораблі. Там вони стояли, ближше не могли підплисти, бо море в Венеції і біля неї мілке. Венеція не має пристані. І дивуєшся: як через стільки віків могла вона бути дійсною королевою моря? Цю загадку може хіба тільки це розв'язати, що давні кораблі не поринали так глибоко в море, як нинішні.

Привітаємо до Венеції, висідаємо на площі св. Марка. А тут просто облягає нас ціла гурма крикунів, що продають дрібні пам'ятки (види з Венеції, брошки, перлини — тощо). Una lira cinquante! Due lire! Dieci lire!... кричать, і біжать за тобою так, що годі обігнати. А при тобі (як тихше) каже такий кохун: "Kunite, bo Italia banca-

rotta" (Італійський гріш банкрут). Це нова фраза італійських вуличних купців, котрою хочуть документально представити тобі, що в Італії тепер дешево...

Дійсно, в Італії дешево. Фабрикувати з сукна, шовку, шкіри, скла і т. д. на половину або на 3/4 дешевше, як у нас. Готелі й пансіони не конча дешеві (в порівнянні з фабрикатами). Ми офіційно мали платити по 45 лір денно (з удержанням). Але в дійсності заплатили щось понад 50 лір, бо Італійці дурь чужинців, де і як тільки можуть. Завсіди вишукують ще х + у "податків". Н. пр. у Римі казали нашому провідникові доплатити до рахунку ще 500 лір уже по трьох днях, як ми всі розіхалися і як рахунок вже був вирішаний. На щастя він у пансіоні, як ми вихали до Неаполю, оставив свої клунки, і це вже була достаточна причина, щоби управа пансіону "справила" свій рахунок... Усі такі драчки ми назвали "una lira cinquante" (1:50 лір), і при всякій нагоді це зі сміхом повторили, коли нас Італійці здирали.

Не 1 ліра, не 2 ліри, але саме 1:50, належало до дійсно стільки "на волю" належалося. А щеж проста драчка — "una lira cinquante"!

Виходить з того, що в Італії все і всюди треба торгуватися, і наперед точно усталити рахунок. Тільки так можна обминати всяких додаткових здирств — всяких "una lira cinquante". Тай не треба відразу замовляти готелю на кілька днів, але розглянутися по місті. Бо пр. за ті самі гроші та партія, що була в

готелю, діставала ліпший харч, як ми в пансіоні.

Підчас того, коли ми ходили і їздили по Венеції, наш "саро" прив. Писав і телеграфував до Риму в справі нашого приїзду і приміщення; а найтяжчий клопіт мав з лірекцією залізниці, щоб нам дали: а) особний вагон і б) вагон III. кл. до поспішного поїзду, який не має III. класу. По довезених переговорах це йому вдалося.

V.

З Венеції до Риму.

Прощай, Венеція — дивна, дивовижна! Щонебудь говорив би про тебе песимістично настроєний подорожній, всетаки ти притягатимеш до себе цікавих з цілого світу, доки море тебе не проковтне, або не випустить із своїх об'ємів... "Lijero za vidjeti, za živjeti ni!" (Гарне для ока, але не для життя) — каже хорватська приповідка в дalmатинському діалекті. Приїхати до Венеції, щоб її побачити, ще раз приїхав би; але жити тут, то вже ні!

Ось такі думки й полування роїлись у моїй душі, коли ми 20. липня під вечір їхали варогеном через canal grande на залізничну станцію до Риму.

Від берега Венеція довкола відділена морем. З першою набережною станцією Ментре лучить її тільки вузький вал 3-6 км. довгий, по котрому їде залізниця. Ідеш, і здається тобі, що плаваєш кораблем — довкола море! Уваляю собі таку їзду підчас морської бурі: хвилі хлопують на поїзд, море кидається, піниться, бі-

ється — а ти глядиш на це наче в кіні, бож ти не на кораблі, а в залізничці... Дорога вела нас через Падову, Ферару, Болонію, Пістою, Флоренцію, Арецію, Орвієто. Спершу рівнина — така сама, як я її вже описав. Подекуди виноград, не тільки по межах нив або ланів, але ціле поле — правильна виноградя. Видно, що тут більше придатний ґрунт для винограду. Люде з виноградних країв знають, що всяке вино є дитиною свого ґрунту: ґрунт спричинює різницю між токайським і підтокайським або карловцьким вином.

Доволі часто доводилось нам бачити поля, на котрих Італійці плекають якусь рослину, що має вигляд таостини. До чого служить ця рослина, не могли ми доглядатися. Деякі догадувалися, що з неї Італійці беруть личко, котрим оплітають пляшки. Чи так, не знаю. Італійців питати про це — якось не було нам на руку. Як би з нами був д. Барайський, він певно про це розвідався би, бо він в Італії, як "у себе", хоч мови не знає. Для майбутнього гр. кат. священика в його парохії (Докуда) на Підляшші він подбав за всі можливі привілеї і ласки, які тільки можуть дати всякі духовні власти і чини, ген по цілій Італії, в яких не виходив би ні родовитий Італієць. І ще хтось може сумніватися, що для України упертість — річ неможлива! Алеж для цього необхідно треба фікс-ідеї! Та ми, на жаль, не маємо ніякої такої ідеї. І саме в тому біда!

(Продовження буде)

Найбільший
склад
добірних:

ФУТЕР

КОНФЕЦІОНОВАНИХ І В ШНІРНАХ
до набуття в магазині і робітні футери
СТ. СТЕПАНОВИЧА
Львів, пл. Калігульна 1.

Виконується всілякі замовлення найновішої моди для Пань
і Панів солісно по не високим цінам. Запобігливість пору-
чає замовляти футра як також полагоджувати всілякі пере-
рібки і напрямки як найшвидше.
575

Приму надавати
поспішну
кредитових
успішів.

те; він мусить в ці форми вклада-
ти і міст, себто духові і матері-
альні приналежності культури, а форма
і міст мають бути орієнтовані почуттям
національної свідомості, якому на-
зва — національна душа. Це
основа до будови нашої будучої
незалежності, яка мусить дозрівати
силою наших власних ор-
ганізаційних змагань".

Цей погляд, хіба підтверджений,
а не ослаблений, високими і пова-
жними політими, був в першій мірі
договором для нього самого в
його організаційних працях.

На конференції в Перемишлі в
1913 р. ясував він вагу україн-
ської організації ось як: "Політич-
на сила народу і його значіння є
в прямих відношеннях до госпо-
дарської сили і реальних вислідів
творчої праці. Кожний політичний
здобуток на публичній арені є тим
декларативним, чим сильніше його оп-
ерта на зорганізованих низах."

На цих ідеях будував він і свою
економічну політику: "Політику
принципально негати, вилучу жалів
і терпіння і просяб ведуть лише по-
літичні сліди. Боротися, здобувати,
до цього ще нас нема. Зі слів,
навіть з погрози ще ніщо не росте.
Будова дому вимагає не слів а ма-
теріялу і праці, політичні здобутки
вимагають підготовчої праці ор-
ганізаційної, буденної, твердої пера-
з, але неминучої."

На цій основі звернувшись він бачну
увагу на організацію хліборобства,
головної основи і будучини на-
шого народу. Прикладом для нього
була між іншим впливова гру-
па німецьких аграрників з Freie
agrarisches Vereinigung у віденському
парламенті, на неї нераз покликую-
вався в своїх організаційних рефе-
ратах, бо "вона під веденням ти-
родського селянина Фінка імпо-
нує свідомість своїх голосів, з між
яких багато просто від плуга прий-
шли і засіли в парламенті, де зу-
міли собі швидко здобути сильну
і певну позицію."

"Нам треба — говорить він в
однім з організаційних рефератів —
такої організації, яка була би най-
більш підходяща для народу, яка
зганізувала би шде наше хлібо-
робство в одне тіло, в одну силь-
ну, цілу своїм свідою і карну гро-
маду, мусимо створити з нашого
стану хліборобського однопліч-
ного армію, бо лише тим способом во-
но може дійти до сили й до
знання."

Він створює "Сільський Госпо-
дар", до якого дає субстрат сіль-
сько-господарська організація тої

самої нації, покликана до життя
ще 1893 братами Духовичами в
Олеську, що відтак перенесла свій
осілок до Львова. Скоплення ма-
теріальних сил Товариства дало
здобути фондів на адвигнення у-
країнського хліборобства при на-
годі політичних тогів за торго-
вельні трактати Австрії зі Сербією.

В короткі часи організація мала
92 філій, понад 2.000 кружків і о-
коло 15.000 членів. Це була "по-
треба жива відчута і оперта на дій-
сних господарських відносинах у-
країнських хліборобів". Почалася
праця вчуті, більш буденна. Мно-
гі не розуміли задачі, їх треба
було вчити. Ізнов учителем виступив
Евген Олесницький, писавкою обі-
жників, листів та особистих рефе-
ратів. Багато тих листів певне затро-
нувало вже, многи може й валиють-
ся по приватних домах, або лежать
в порохах філій кружків, їх ваг-
ти би зібрати, бо в них є розкриті
перлини його думок, акцентів, по-
учень, його організаційної душі.

Його твордження: "не лиш в жах-
ливо низькій продукції лежить нуж-
да хлібороба, але і в незнанию
збуту власних плодів", казали йому
створити дальший ланцюг хлібо-
робських організацій, званих зі
"Сільським Господарем", а то ко-
оператив, що мали б в імені хлібо-
роба торгувати його сільсько-го-
сподарськими продуктами. І ось то-
му Евген Олесницький організує
Союз господарсько-торговельних
Спідок, як синдикат "Сільського Го-
сподаря" та Союз для збуту худо-
би, а перед тим ще "Молочарський
Союз" в Стрию. Цим створенням
організацій посягає себе в ціло-
сти, аж до кінця свого життя, до
27. жовтня 1917 р.

Воєнна хуртовина старла чимало
наших культурних здобутків. Ідеї
бл. п. Евгена Олесницького, відля-
ли в ці організації, в нічому не від-
хилилися зі зміною політичних від-
носин. Якщо нині вже неодна з
його ідей і праць забувається, то
виною є між іншим і те, що нема
в нас дотепер вірників і виданих
друком множества його праць і ма-
теріялів, записок, листів і т. д.

Повоєнне життя держав і народів
скрізь запрягло всі сили в госпо-
дарську перебудову. Сю-
лінійно каже життя приборати і нам.
І якщо нинішнє повзбнене зрозу-
міння для господарських справ так
зростає, пам'ятати треба, що підва-
лини для нинішніх господарських
організацій поклав головно Евген
Олесницький, що він витичав та-
кож лінійно для них і виложив ім
перше річизне. М. Творидло.

опіювати їх як інші маєтки права, що
постановили і зазначили чотирьох педич-
титулів. Стверджуючи, що ні закон і ні
в писаних розпорядках навіть не
згадують, як треба обійняти неоконче-
не добро. Звідси похизую до висновку, що
всі волевісні оцінки незаконні.

II. Платником маєткового податку
заступає на майже, а особа, чий маєток в
дні 1. жовтня 1923 р. мав вартість понад
1.000 зол. Платити зміни маєткового ста-
ну платника не належить на обов'язок
платника маєткового податку. Уважати
свідчення на 200-жорговій парокі, якому
виплатили маєткового податку в висоті
10.000 зол. Десь в січні 1926 р. пере-
числює його ці суми він переїде на шлюхо
безвартісний парокі.

В старих книгах за ним вже числять-
ся заборги в 10.000 зол. таї висотки
показують (4 місяці) налічувати. Ціло
показують підставою виплати податку, виплату
жже не може інтересувати. До кінця днів
його малює того савісний "фантастич-
ні" екзекутати і то за те, що мав пони-
жувати, може на дуже короткій час, бу-
ти парокіом багатий парокі.

До такого безглуздя повинні виста-
вити на савісності маєткового податку
з тигуно конституційних цесових, добутих.
III. Співісний же на одному прикладі.
По заборіг дістає капітала на власність
земельний маєток з тим, що капітала об-
платили весь чистий дохід обернути на
оплату позів спешатиме, що вічно і по-
дній мають Службу Баку правити за спо-
дій дещи спавісності. Закон (Акт. 5 Д.
з. ч. 94 поз. 746—1913 р.) каже, що оп-
латити повинні підлягає маєток, коли з
нього відняли показаний на ньому тигуно.
Власність маєтку капітала вноситься, са-
жемо, 100.000 зол. Від того, по заборіг,
треба віддати тигуно. Ігаром вистає-
ся що року весь чистий дохід. А тигуно
цей вічний. Очевидно, капітала має лиш
голе право (на підставі), реалізує вартість
його, по віддаванню вічного тигуно, від-
няється нулеві. Капітала не може бути
платником маєткового податку, а закон
виплати можливість, щоб само майно,
а не особа було платником податку.

Мик.

Справа Ставропіль- ської друкарні.

(З котів друкарських робітників.)

Тому два роки тигуно у Львові через
вечір час страйк по всіх друкарнях.
Починую цього страйку була справа
підняти платів, на яку в першій хви-
лині власники друкарень не хотіли зго-
дитися.

По якійсь часі прийшло до порозу-
міння. Одна друкарня за другою стали
підписувати новий друкарський півісний, а
там самим страйк поступово самовільно
дувалося. Та саме зробили і українські
друкарні, але на жаль, не всі.

Друкарство, що відзначалося згід соці-
дарності з іншими такими підприємствами,
було друкарня Ставропільського Ін-
ституту. І директор п. Ясика відразу
справу поставив на вістрі мечі і навіть
схвату не захотів про якебудь уступки
чи компромісове розв'язання конфлікту.
Від звичайної обметі цієї так важкої все-
народної інституції, діявось він як не
як на нагарті добро, але як на дже-
ре особистих користей й нажити і тому
без вагання пішов проти інтересів загалу
друкарських робітників. Мав він а тому
свої півісний й комбінації. Перш усього
сповідався він, що як випадок бойкоту
зі сторони організаційного друкарського
персоналу, він зможе до станків поставити
такіх людей, яких сам захоче, які ні-
коли не матимуть до нього ніяких шпін-
кових претензій, яких він буде одлачува-
ти по своїй волі, а тим самим і сам
користатися буде більше і зможе конку-
реційними цінами підкупувати грунт під
рештою друкарств. Вісний він при тому,
що саме низкими цінами він зуміє на
свій бік перетягнути видавців, для яких
бальдужини будуть принципові питання,
натомість заберати вони будуть увагу тіль-
ки на виглади своїх інтересів.

Зорганізовані друкарські робітничатю
з місця випоміло боротьбу, а разше при-
няло накинено йому боротьбу і ні одні
зганізовані друкарські робітники не
пішли на лапу пана Ясика.

А він розпочав свою юдину роботу, не
жатаючись ні осуду робітників ні шир-
ших кругів громадськості. Вирочив цей
підлішок ставропільських козаків, сам
козак, скандаль, по своїй вдачі і характері
якраз годився до цієї ролі. Зовсім незо-
часної серед характерних людей.

І ким він заступає козаків, зганізо-
ваних друкарів?

В першій мірі тими, яких викликав а
організації за ріжкі нечесні вчинки. Потім
починав напівлати до нього ріжкі збори
з мильх провінціалізмів закутня, котрі
ледали бучки мильх складати. Але на-
разше прийняв п. Ясика ріжких вседо-
вільних а армії Козаків з Денюки,
котрі якісь, час працювали по таборо-
вих друкарнях і ратом забіжили стати
савісними складачами.

Ставки найвищої і найслабшої україн-
ської друкарної стали місцями злочинної
заводи ріжких проїждистів, для яких бій-
дуже було, що вони вчинилися стояко-
лонани, що йдуть проти збочної, зганізо-
ваної акції, що тим самим вони себе
свідомісують лозьких без чести й по-
ваги. Пан Ясика тигунобував, що обмету
спок і йому так бальдує було, що ви-
шиться громадське добро руками нека-
лібкованих людей, що по кількох роках
такої директуні з доброї друкарні ви-
шиться безвартісний балаган.

Ця злочинна робота тигуно по кіншій
дені. Друкарська робітничатю звачає по-
становили своєї організації ні лаву не
зміняти своєї відносини до господар-
ства п. Ясика. Ширшої акції поза доу-
карських кругів воно не вело, сполі-
ваючись, що кожний, який признає засади
соцідарності, а який осуджує методи
страйковистів, стане по його сторони.
Види одначе того, що всіх так на-
вішиса дещи виданні, які віддають свої
роботи бойкотованій друкарні, українські
друкарські робітники рішимо склали
примусову конференцію і на ній наміс-
лили цілий спів з директором Ставропіль-
ської злочинної друкарні п. Ясика.

Така конференція відбулася в педію,
дня 18. жовтня в локалі друкарської ор-
ганізації "Огніще". Вона і мій участь
крім друкарських робітників запрошені
виданні та робітничі пера.

Осоловий реферат викладав б. голова
друкарської організації Вол. Кубицький.
Представив він геналу боротьби (за доу-
камі Ставропіль, нечесну роботу п. Я-
сика і його толісуювачі усіма україн-
ськими видавцями).

Після реферату вивалялася довша, ду-
же оживлена дискусія, в якій заборола
гомос і присутні друкарі і запрошені го-
сті. Після неї прийнято ось яку резолюцію:
1) Виваляється всіх українських видавців,
щоби зірвали всі вказки, які їх вичуть
з друкарств Ставропіль, бо вони назо-
даються під бойкотом робітників. Друкар-
ство не є меншинотою, якоку роботу не-
калібкованими силами й завадки цьому
українське народне майно, який є ший
Ставропільський Інститут, включно з дру-
карство, засуджене на повільне знищення.

2) Всі українські видавці повинні відда-
вати свої роботи до українських цілком-
них друкарств, або до тих, що затру-
бують українських зганізованих робіт-
ників.

3) Виваляється Товариство Українських
Емігрантів, щоби воно викликає своє від-
ношення до тих мильх складачів, які
звизні в друкарні Ставропільського Ін-
ституту, а які називають себе емігрантами
з Великої України."

Порішено коім цього розпочати кампа-
нію в цілій українській пресі, щоби тим
способом помістити про стан справ
ширший загаль і вплинути на нього в цілі
спільної акції. В. Н.

Місяць новотань є місяцем української
нинини. — Пошануйте українську
нинини, не дозволяйте, щоби вона
плісїла на складах, відділіть їй по-
чесне місце у своїй хаті!

Значіння торговельних студій для нашої молоді.

У нас звичайно не тільки батьки, але
і сама молодь, що має записатися на яку
науку, питає, що з неї матиме, себто, як
по ній укінчений дістане працю. Питання
зовсім розумне для цілня убогої нації,
яка мусить жити для хліба.

Є одначе студії, потрібні не лише для
тех, що мають з них їсти хліб, але і для
тех, що не будуть тягнути з добутого
знання безпосередньої користі. До них
наліжать торговельні науки з а окремим
однорічним курсом для абітурієнтів. Його
укінчення дає право на місця у всякого
рода економічних установах та скларбоні
і т. п. урядів а попри не добути там
знання є необхідне передовсім для прав-
лики, а особливо суддів адвокати і скар-
годе, савісники та кожний громадяни-
на, що бажає працювати на економічно-
но полі. Позаються там науки торго-
вельної та політичної арифметики, кілько-
водств, перекладів, торговельного і по-
літичного законодавства, тождарності, суспіль-
ної економіки, господарської географії,
співвітності і Стенографії та навіть мо-
вний курс є вже від 4 років при Тор-
говельній Школі Т-ва "Просвіта" у Львові
авл. Комакати і, а багато його абсолю-
тевіст дістали вже місця у наших установах.
де вони мають, перше-стенографію
всюди мильми; є між ними також одні,
що вже мають добрі последи також
у чужих установах. Гом і в цім році по-
винна явля молодь з того курсу як най-
цінніший спосіб користатися і то не лише не-
працят на високій школі, але і така, що
на них учнає, бо поможує їм науки да
кожному спробою а курсу користатися.

Економ-ст.

Знищення над в'язнями.

Інтерпелляція

юста Наварука і товаришів з Укра-
їнського клубу до міністра внутрішніх
справ у справі знищення над безправно
арештованими громадянами села Півіска
тодського повіту Радзевичами

і Петром Радзевичем.
В селі Півіска, тодського повіту по-
ліска хтось страхонула на хресті. Місця
поліска заарештувала дня 30. вересня
1925 р. селі названого села Семіа Ко-
совського і Петра Радзевича, яких під-
пала в заарештування хреста. По вступ-
них дохоченнях на постерунку в с.
Півіска арештованих в ставочний спосіб
катували, а описи відставлено їх до
Холми, де в тамошній тюрмі їх знову
три рази пересувували і за кожний раз
без милосердя били.

Арештованих Кошовський і Радзевич
немає. Наверодом описаної пригоди з
хрестом Кошовський працював ший
деш при молодітні а по роботі пішов
спати разом з іншим робітником зі села
Півіска.

Подаючи повисше до відом п. міністра,
інтерпелювати запитується: Що заміше
робити п. міністер, щоби заарештова-
них негайно випустити на волю, а в інших
у робити пошанувати потагувати до відом-
здатості?

Ще про маєтковий податок від церковних дібр.

В однім з попередніх чисел "Ціла" зпер-
нули ми увагу нашого духавенства про
спробу міністра скарбу поставити церков-
ні добра в гірше положення, як добра
добродійних, освітніх і инь установ, хоч
закон приниує однакове відношення до
всіх тих дібр.

До того хочемо зробити ще три уваги:
1) Той самий міністер а розпоряджений
а дня 15. паздолиста 1923 р. (Ц. З. ч. 123
поз. 996—1923 р.) цілком виключив цер-
ковні землі від оподаткування. Відомо,
що маєтковий податок платиться від суми
маєткового права, які належать платни-
ком. До цих маєткових прав належить і
привному титулі основане право ужитку-
вання землі. У загалом розпоряджений
міністер скарбу вичерпуюче казав, в яких
правних титулах має опиратися маєтково-
не право, щоби підлясти від оподаткування.
Там подається 4 титули, а саме: 1) ека-
небудь умова про взаємні свідчення за
маєтковою користю; 2) розпорядження ста-
нової воли; 3) дарування і, накінень, 4) ро-
динна фундація. Очевидно маєткове пра-
во свідчення на церковний грунт не осно-
вується ні на одному з вичислених чоти-
рох титулів. Правний титулом користу-
вання церковною землею є — канонічне
право. Тому не має права податкова вла-
да поноворяджувати приписи того розпо-
рядження (№ 17) до церковних дібр та

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Відкинення льокарнських договорів.

Конгрес нім. націоналістів у Берліні при участі представників льокарнських організацій партії ухвалив 24. X. резолюцію, що договори заключені в Льокarno для Німеччини є неможливі до прийняття. Бюро нім. пресових видавців оголосило до згад. резолюції коментар, що нім.-нац. міністри мусять зробити консеквенції з ухвали. Парл. провідники нім.-нац. партії гр. Вестарп і Гергт заявили, що о-конечне рішення щодо ст-ношища нім.-нац. членів уряду залежить від ухвали фракції райхстага, який збереться в найбл. неділю.

Перед димісією нім. уряду.

„Тегліхе Рухшаф“ повідомляє, що наслідком ухвали нім. націоналістів буде, правдоподібно, уступлення през. Гінденбурга. Нім.-нац. преса передбачує димісію уряду. Церж. канцлер скликав засідання ради мін. у зв'язи з політ. кризою. На засіданні був і Штретеман, за-візваний спец. з Карльсруге. Гінденбург відложив свій вилід до Га-новера. Політ. кола нім. лівиці і помірковані називають ухвалу нім. націоналістів виборчим маневром, щоби здобути голоси скрайної лі-виці при муніц. виборах вел. Бер-ліна в найбл. неділю.

Дня 25. X. на засіданні всенімець-кої народ. партії запало рішення, щоби всенімецькі міністри уряду Шіле, Найгавз і Шлібен подалися до димісії. Канц. Лютер буде мусяти податися до димісії. През. Німеч-чини буде приневолений розв'язати райхстаг і відкликатися до народа. Так криза викликана всенімецьми може статися заг.-держ. кризою. За-сідання уряду скликано на понеді-лок. Можливо, що уряд на тому засіданні подасться до димісії, але през. не прийме її.

За зміну границь Польщі.

„Пш. Веч.“ повідомляє з Пари-жа, що нім. амб. фон Геш кон-фериував 23. X. із Бріаном у справі льокарнського договору. Конфе-ренція торкалася фр.-польської кон-венції, а саме, щоби східні границі Німеччини підлягали зміні.

Присуд Мурашка.

Дня 24. X. запав присуд у про-цесі Мурашка, вбійника Вечоркеві-ча і Багінського. Присудили Му-рашка на два роки в'язниці (дому поправ) з зачисленням шість мі-сяців слідч. арешту.

Криза фран. уряду.

Французька рада міністрів радила лід фінансовим положенням. 6 мі-ністрів заявили проти плянів мін. фінансів Кайо. Числяться з усту-пленням цілого уряду, бо уряд не-точе допустити до частинної кризи, а подаєся би цілий до димісії. На засіданні ради мін. дали Кайо до-зрозуміння, що бажаним було би його уступлення. Кайо заявив, що уступить, коли голосування в пар-ламенті впаде на його некористь.

Грецько-болгарська війна.

Грецькі війська зайняли Петрич. Населення кинуло місто, атікає в переполох і оповідає про різню й грабежі, доконувані гр. військами. Окупувало Петрич 5 грецьких ба-таліонів, 10 батарей гр. артилерії розложилось ще на горбах, довко-ла міста. 10 сіл на північ від Пе-трича в огні. Болгарські відділи відступають на лінії Тополніця-Маринополе. В Струмищі весь день чути було арт. пальбу. З Білгоро-да повідомляють, що болг. власти аидали відозву, щоби весь болг. армія сховався за оружжя. Весь со-фійський артил. парк вирушив на-доле битви. Всі македонські відді-ли і 40 груп комітаджі машерують

на відсіч Петрича. В Болгарії вже є 30 тис. грецького війська. Гр. ко-мунікат каже, що Греки зайняли Петрич, щоби Болгарія приневолити уступити в грецької території. Болгари займали гр. землі в околи-ці Демір Гисар. Грецький уряд при-казав своїй армії не посуватися даль-ше, коли Болг. кинуть гр. територію. На гр. ноту, що домагається від-шкодування за жевотні сутинки, бол-гарський уряд відповів, що не обі-щує ніщо, поки Союз Народів не-видасть оренчення. Болгарія відки-дає теж усякі безпосередні перего-вори, доки бодай один гр. воєк є на болгарській землі.

Бріан переслав грецькому посло-ві в Парижі письмо, в яким заявив, що коли Гоєки не здержать опе-рації в Болгарії, тоді Союз Наро-дів не лише здержить усі кредити але зрадить блокаду гр. бере-реж. Між фр. і англ. урядом прий-шло до порозуміння і Греція му-сить зрозуміти, що як не піддасть-ся рішення С. Н. тоді фр. і англ. фльота спільно блокуватимуть гр. побережжя, ніоди чужий корабель не зможе причалити до грець-ких пристаней. Європа вже пере-мучена, війни має доволі і не дасться непокоїти таким гр.-болг. кон-фліктом.

НОВИНКИ.

— Російська козентність. У Вашані існує московська інформаційна агенція „Русспес“ з якою чорносотенною за-казною. Кілька разів уже емігрантська газета „За свободу“ виводила до аген-ції на чисту воду, наочно засвоюючи брехливість та тенденційність її інформа-цій. Зовсім ніяк не поставилася російська газета до інсинуацій „Русспеса“, коли справа торкнулася України. У числі 269-ім „За свободу“ надруковане без-жалних застережень таке поміщення чорносотенної агенції: „Мешканцями М. Володимира Волинського подана митро-политові Діонісію скарга на настоятеля Йолодимира Волинського православно-го собору священика Батавського, який під впливом гуртка українських шовіністів пере-вів українську церковну мову на руську. Під протестом зібрано поверх 300 підписів парохіян собору“. Усе це брехня. Жадного священика Батавського у Володимирі Волинському нема й не-було. Настоятель собору протоєрей Да-ниїлєв ярий русифікатор і протиник укра-їнізації церкви. Служба Божа у Воло-димирському соборі відправляється пер-ше по славянськи, друга по українськи вже кілька місяців на підставі розпо-рядження митрополита, якого просили про-це кілька сот парохіян.

— Засуд набаретового артиста. Не-давно відбулася в лодзькому суді роз-права проти набаретового артиста Ва-роцького, якого обвинувачували за шпіо-нажу на користь Радянського Союзу. На-висок прокуратора розправу ведено та-жко. Вароцького засуджено на шість літ важкої тюрми.

— Розстріл Сахно-Устимовича. В харківському суді розглядали несланно справу б. начальника особистого конво-я гетьмана Сковопадського Сахно-Устимо-вича. В кінці цього року Устимович пе-рехівав на радянську територію, де його й арештували як підозрюваного в шпіонажі. Харківський суд засудив його на кару смерті через розстріл. Засуд виконано.

— Перестрілка на вулицях Києва. Дня 12. жовтня мала місце на вулицях Києва така подія: Вулицею Йішою паний мундир, одитий у військову форму, ама-хуючи революц. До нього підступив міліціонер і запропонував їти з ним до міліції. Паний відмовився. Тоді підійшов до нього комсомольць і сказав, що у вій-ськового одягу не годиться хуліганити. Паний багато не думав і застрілив ком-сомольця та поранив кількох прохожих. Виязалася перестрілка між паним і мілі-цією, яка закінчилась тим, що паниго ви-бито на вулиці.

— Жертя війни. Ліга Націй об-числила, що підчас світової війни загину-ло 10 мільонів людей. Докладніше: певно загинуло 9,998,771; імовірно загинуло 2,991,800; тяжко ранених було 6,295,512; легше ранених 14,002,039; загальною ко-штувала війна 186,333,637,097 доларів; при-ватного добра знищено на 29,960,900,000; обчислюючи на грші, то один жовір ко-штував: Америку 4,720 дол.; Англію 4,140 дол.; Францію 2,500 дол.

— Бріан і нім. Коли європейські ди-пломати вже розіхалися з Льокarno, преса починає подавати різні подробиці з їх поведінки. Характеристичною ємала сцен-ка з франц. міністром закор. справ, що втомлений засіданнями рішив провести

вечір у місцевій кіні. Властитель цього підприємства був такий приголомшений підприємством, що казав, дає спе-ціальну програму, складену з „політичних фільмів“, між якими була вся історія остан-ньої війни. Що й плічав перерва послав до-них кіт. Що й плічав перерва послав до-них кіт. Бачена своєю дочку з китійною китією. Щойно тоді дізнався, через посередниц-тво своєї дочки, що дипломат не був дуже задоволений зі спеціальною програ-мою: — „Скажи татові, що я наліг би ба-мачи Чарлі Чапліна. Ну, дивувати (себто бачити політику!) можу і дома, а тут хотів би я трохи посміятися“.

— Розумний протест. Конторщик в Льок Анджелес (Каліфорнія), що видко наважился бачити дечого в оглядку на-бильної фабрики фільм, поспидився на ву-лиці з голничими на знак протесту, проти високих ціл на панчішки. На ногах виписали собі зачав, що хотіли бачити панчі так довго, доки власники крамниці не знизать ціл, і добились свого.

— Чудодійччи. Перед фланцузьким судом у Бордо має відповідати молодий чоловік Ернест Кульон за вкорожбитво. Він дуже нещучим тим, що клада їм на голову рюк. На суді заявив він, що є зна-чайним робітником і має, як його батько, ботський дар лкувати людей. Він за-пропонував суддям, щоби помилкали лі-карів та знавців, у првствості яких пе-речеде дикая првді. Комісар поліції як сякоко понамав, що Кульон страва і вліч-ка багато людей і ніхто з них ніколи на-чого не жалувалася. Розправку відклали, щоби помилкати значів.

Посмертні згадки.

Наталія Овчинська, сестра М-ра Яос-сая і Теодіт Овчинських, померла дня 18-го ц. м. в Яасрові (коло Косова). Була відома всім як людина ангельської добро-ти та лагідності.

Володимир Палатинський професор гімн. в Берегові помер в 38-ім році життя по короткій і тяжкій недугі, осиротавши жінку і троє дітей, дня 15 жовтня 1925. Відома як нестимний працьовник-педагог, один з перших піонерів рідкої школи на Підкарпатській Україні.

ОПОВІСТКИ.

Український Театр під дирекцією І. Могутяка.

Вілямі Камінь, селя „Провсвіт“. Понеділок 26. X. „Воскресеніє“. Вікторок 27. X. „Запорожесь за Дунаєм“. Середа 28. X. „Ейрон Кімвель“. Четвер 29. X. „Царевич“. П'ятниця 30. X. „Натусь“. Олександр, селя „Народного Дому“. Субота 31. X. „Всесвітній Похрестник“. Неділя 1. XI. „Воскресеніє“. Вікторок 2. XI. „Натусь“. Середа 4. XI. „Царевич“. Четвер 5. XI. „Морфіум“. 569 2-?

Репетувар „Українського Наддні-принського Театру“ О. Міткєвич і Рогатин, селя „Сокола“.

26. X. „Вій“. 27. X. „Ніч під Івана Купала“. Ходорів, селя „Нар. Дому“ (пере-їздом одна вистава). 28. X. „Дні нашого життя“. Винники, селя „Нар. Дому“. 29. X. „Циганка Аза“. 30. X. „Вій“. 31. X. „Пан Твардовський“. Львів, селя Лисенка. 1. XI. „Маруся Богуславка“. 3. XI. „Казка Старого Млина“. 5. XI. „Дні нашого життя“. 7. XI. „Чорна пантера і білий медвідь“. 8. XI. в год. 3.30 по цінах знижених „Вій“, в год. 8. вечір „Ніч під Івана Ку-пала“. Нові декорації і костюми. 563 20-?

Український мішаний хор Д. Нотка. у понеділок 26. X. Поліна. у второк 27. X. Стрий. у середу 28. X. Стрий. 518 27-?

З приводу річниці 1. листопада від-будеться в Преображенській церкві у Львові дня 1. листопада в год. 3. попо-днішала мужеським хором папашада за покійних членів УГА. Просямо численню участь пошнувати пам'ять покійних. 2-3

Дрібні оголошення.

Дешевий місяць для Пани! 30 зол. плаці, 40 зол. костюм. Робота пер-шокласна, виконує жіночий хравецький сальон, Йосиф Флік, вул. Бляхарська 20, 533 12-15

ВЖЕ ПОЯВИЛОСЯ 2-ге число двотис-невого огляду національного життя „ПОЛІТИКА“ яке виспалється тільки пе-редплатникам. Ціна примірника 80 соти-ків. Передплата до кінця року 4 зол.; без першого числа зол. 3.50. Передплату-вати на конто „Політики“ до Земельного Банку Гіпотечного у Львові, Підвала ч. 7. 692 2-3

ПАННОЧКИ 9-мі 10-14 літ, весело! адати пошукється злата до 5-літньої дівчинки на кілька годин денно до заба-ли в вилатородю. Зголошення: Чина, Мисля 10. год. 5-6. 695 1-3

МАСЛО десертне і яйця Купує кожну скількіст і платить найвищою цінкою: пани Д. Комюх „Віктуалія“ Пляк, пва, Кохановського 5. 697 1-2

УЧИТЕЛЬ без посади пошукє лекції на селі з народних шкіл або 1-III кл. гімн. і 1-III року ушт. семінарії. Зголо-шення приймає з чинності З. Левинський-Красівських 6. 695 1-8

ІНСТРУКТОРА(К)У до дитя з III кл. народної школи пошукєся в свещеник під 1. XI. 1925. Зголошення з по-паним есудові стати на адоесу: Prawo-ławny Urząd oraffialny w Beżku, Skrytka pocztowa Nr. 24, Chelm Lubelski, 694 1-3

ОГОЛОШЕННЯ.

“а оголошення Редакція не відповідає.

адвокат

д-р Іван Сохацький

відкрив адвокатську канцелярію з-днем 24. жовтня ц. р.

693 в Калуші 1-3 і веде її в домі проти суду.

3-місячні рати 3-місячні рати

VIENNAPOLE

Львів

Личаківська 7.

Звідомаємо наших П. Т. Клієнтів, що ми заосмостили наш магазин в багатий вибір конфекцій жіночої, мужеської і ді-точкої на осінній і зимовий сезон

з найліпшої матерії і після найно-війшого фасону.

Для перенонання просимо в ласнаві відвідати нашого магазину без при-мусу купля. 698 1-1

МАГАЗИН ФУТЕР

Е. СОЛІН — юліана соліна — 307 Львів, Собіського ч. 4. 16-16

поручає наймодніші футра, найліпшої як-ости, по уміркованих цінах — успішя догідні.

Конц. через М. В. Р. і О. П. Шнола Крю і Шиття

„ЙОЛАНДА“

перенеслася з днем 15. жовтня до льона-лю при вул. Баторого 34. (Ecole Fran-çaise) де приймається зголошення на три-місячний курс коюю і шиття після найно-війших і найлекших систем. — Інформа-ції в канцелярії „Ecole Française“ 693 Баторого 34. 3-4

Лікарі поручають для недокровних і реновалесцентів

ВІНО ХІНОВО - ЗАЛІЗНЕ у фляшк 30л. 4-—

поручає Аптика М-ра Лішина Сладовського, 473а) Львів, Галицька ч. 19. 7-7

МЕХАНІЧНА ТКАЛЬНЯ

„ЛЕОПОЛЬ“

С-на з обм. поруною

Львів, Замарстинівська 29

виробляє: льняні полотна, конопляні, рут-яниці, обрусні, пайги і т. п., також міне за сирівці льняні і конопляні. — Купуємо також лен, коноплі і клячи та платимо найвищі ціни. — Приймаємо агентів зр-вирівку поспівно. — При більшій кількості сирівця, самі оплатуємо кошта перевозу 581 6 залізницею або поштою 4-5

Подяка.

Отсею дорогою склалаю ширю подяку Вл. Пану д-рові Як. Берль-штайнові, спеціалістові в недугах-горла, носа і вуха, у Львові, вул. Сикстуська 42, за вилічення мене з упертої недуги гологових вазел-684 1-1 Д-р Олександр Барилли.